

متن پرسش

سلام علیکم: ببخشید از اینکه وقت گرانبهایتان را می گیرم. دو سوال هست که مدت‌هاست ذهنم را مشغول کرده می دانم که در راستای پرسش و پاسخ های شما نیست ولی این از مشکلات ماست که فرد قابل اعتمادی را برای پاسخ سوالاتمان پیدا نمی کنیم. ۱. چه حکمتی دارد که زنها باید در ماه، ۷-۱۰ روز از نماز و روزه و عبادات محروم شوند. ما که هنوز به حقیقت نماز و عبادات نرسیده ایم ولی اگر کسی حقیقت نماز را درک کرده باشد چطور می تواند تحمل کند که نماز نخواند؟ در این مورد چه تفاوتی بین زن و مرد هست؟ بعضی اوقات واقعا ناراحت کننده است که موقعیتهای مکانی و زمانی را که در سال یک بار توفیق داریم مثلا شبهای قدر، اعتکاف، زیارت و... را از دست می دهیم. ۲. مگر خواندن صیغه عقد بین دختر و پسر منجر نمی شود تا حقیقت رحم که در عرش است در بین آنها تجلی کند تا به همدیگر محرم شوند پس اجازه پدر در این حقیقت چه نقشی دارد؟ آیا اگر اجازه پدر نباشد این حقیقت و این محرمیت ایجاد نمی شود؟ آیا مربوط به مسائل اجتماعی و شرایط جامعه است؟ به طوری که آقای مکارم شیرازی فتوا داده اند که دختران بالای سی سال نیازی به اجازه پدر ندارند. اصلا سن در این حقیقت چه نقشی دارد؟ وقتی دو دختر در شرایط یکسان هستند با این تفاوت که یکی پدر دارد و دیگری ندارد، چطور است که برای او که پدر ندارد حقیقت ایجاد می شود ولی برای دیگری نه؟ به دنبال حکم فقهی آن نیستم ولی در این مورد در یک سرگردانی هستم که امیدوارم جواب شما مرا از این سرگردانی نجات دهد.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: ۱- خداوند از ما بندگی خود را می‌خواهد، حال چه با نمازخواندن و چه با نمازخواندن ۲- فکر می‌کنم با رعایت ادب، ارتباط با عالم عرش در آن خانواده بهتر محقق شود و به همین جهت بین مراجع تفاوت نظر هست که اگر آنجایی که باید اذن پدر گرفته شود، از آن عدول گردد عقد باطل است، یا بدون باطل بودن عقد، گناهی صورت گرفته. موفق باشید